

Zlo číhá i tam, kde ho nevidíš

MLHA NAD SHADOW SANDS

*Chceš se
se mnou
dotknout hvězd?*

ROBERT BRYNDZA

Druhý případ Kate Marshallové

Robert Bryndza

**MLHA NAD
SHADOW SANDS**

Zlo číhá i tam, kde ho nevidíš

MLHA NAD SHADOW SANDS

*Chceš se
se mnou
dotknout hvězd?*

ROBERT BRYNDZA

Druhý případ Kate Marshallové

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

SHADOW SANDS

Robert Bryndza

Text copyright © 2020 by Raven Street Ltd. All rights reserved.

Translation © Kateřina Elisová 2020

© Grada Publishing, a. s., 2020

Z anglického originálu Shadow Sands, vydaného nakladatelstvím Thomas & Mercer, Seattle v roce 2020, přeložila Kateřina Elisová

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová

Korektura Barbora Srncová

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Obálka Petr Hůlek, Honewa

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2020 jako svou 7889. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

ISBN 978-80-271-4031-2 (ePub)

ISBN 978-80-271-4030-5 (pdf)

ISBN 978-80-271-2898-3 (print)

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, podniky, organizace, místa a události jiné než běžně známé jsou buď produktem autorovy fantazie, nebo jsou použity fiktivně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je zcela náhodná.

Pro maminku Vierku

Svět je nebezpečné místo k životu, ne kvůli lidem, kteří jsou zlí,
ale kvůli lidem, kteří s tím nic neudělají.

ALBERT EINSTEIN

Zlo je nenápadné a vždy lidské. Sdílí naše lůžko.
A jí u našeho stolu...

W. H. AUDEN

PROLOG

28. SRPNA 2012

Simon lapal po dechu a dusil se mírně slanou a ledovou vodou, ve které plaval, aby si zachránil život. Vodní nádrž byla obrovská a Simon zdolával inkoustově černou vodu frenetickými kroulovými tempy. Co nejdále do tmy a pryč od hučení závěsného motoru člunu. Zatažená noční obloha znamenala absenci měsíce a jediným světlem, vycházejícím ze tři kilometry vzdáleného Ashdeanu, byla oranžová záře, která sotva dosáhla k rezervoáru a na okolní rašeliniště.

Jeho sportovní boty, těžké tenisky značky Nike Air Jordan, které si před odchodem z kempu pevně zavázal, se mu na nohách přeměnily v kusy olova. Cítil, jak ho boty stejně jako mokré dříviny stahují dolů. Bylo pozdní léto a tam, kde se ledová voda setkávala s příjemně teplým nočním vzduchem, visela nad vodní hladinou řídká rozvlákněná mlha.

Člun byl malý, ale robustní a z muže, kterého předtím viděl vedle člunu na okraji rezervoáru, byla patrná jen silueta. Simonova baterka osvětlila tělo, které muž zvedal do člunu. Skleslý tvar pevně svázaný v bílém prostěradle pokrytém skvrnami od krve a špíny.

Všechno se stalo tak rychle. Muž upustil tělo do člunu a Simona napadl. Věděl, že se jedná o muže, i když byl pouhým stínem. Když vyrazil baterku Simonovi z ruky a udeřil ho, byl cítit ostrý a nepří-

jemný zápach potu. Simon se krátce bránil, ale styděl se, že zpanikařil a utekl do vody. Měl se rozběhnout opačným směrem, zpátky do hustého lesa obklopujícího nádrž.

Simonovi docházel dech, ale přinutil se plavat ještě rychleji. Svaly ho námahou pálily. Plavecký trénink se přihlásil o slovo, takže počítal jedna, dva, tři a na čtvrtý záběr zvedl hlavu, aby se nadechl. Pokaždé, když se dostal ke čtvrtému tempu, se hučení motoru přiblížilo.

Byl dobrým plavcem, ale zranění ho zpomalovala. Když se nadechoval, cítil chrastění. Muž ho praštil do žeber a bolest mu pulzovala tělem. Při plavání zhluboka nabíral dech, jenže polykal vodu a vzduch se mu nedostával do plic.

Přiblížil se ke stěně, tvořené mlhou visící nízko nad hladinou, a ta ho zahalila jako studená přikrývka. Simona napadlo, že by ho mlha snad mohla zachránit, ale náhle přímo za ním zaburácel člun a udeřil ho do zátylku. Poskočil dopředu a ponořil se pod vodu. Cítil bolest, jak se mu vrtule závěsného motoru zařízla do masa.

Myslel si, že omdlí. Děly se mu mžitky před očima a tělo bylo po nárazu otupělé. Nemohl hýbat pažemi. Mocně kopal, ale nezdálo se, že by nohy v botách plných vody a těžkých džínách na jeho snahu reagovaly. Znovu se vynořil na hladinu. Obklopovala ho mlha a promlouval k němu klidný hlas v jeho hlavě.

Proč bojuješ? Klesni dolů a utop se tam, kde je to bezpečné.

Vykašlával a plival mírně slanou vodu. Zvonení v uších blokovalo jakýkoli zvuk. Voda kolem něj se zčeřila a mlhu znovu prořala před člunem. Když ho zachytila pod bradou, slyšel, jak mu praskla čelist.

Vymrštil se nahoru a dozadu, takže ležel na hladině. Člun přešel přes tělo – cítil trup člunu na svém hrudníku a pak se mu čepele motoru zasekly do kůže a tlačily na žebra.

Simon už nedokázal hýbat pažemi ani nohama. V hlavě a obličejí cítil otupění, ale zbytek těla měl v jednom ohni. Nikdy dřív takovou bolest nezažil. Voda, které se dotýkaly jeho ruce, mu připadala teplá. Jenže to nebyla voda, ale jeho krev. Jeho krev vytékající do vody.

Cítil benzín z motoru a voda se opět rozvířila. Simon věděl, že se člun vrací.

Zavřel oči a vypustil vzduch z plic. Jeho poslední vzpomínku zahalila studená, černá voda.

1

O DVA DNY POZDĚJI

Kate Marshallová se nadechla a ponořila se do chladné vody. Znovu se vynořila a chvíli se na vodě pohupovala. Skalnatá krajina Dartmooru a šedivá obloha se třepotaly nad hladinou vody v její potápěčské masce. Pak se znovu ponořila do nádrže. Viditelnost pod vodou byla dobrá. Katein syn Jake se ponořil jako první, šlapal vodu přímo pod ní a z jeho regulátoru stoupaly bubliny vzduchu. Zamával jí a zvedl palec. Kate mu také zamávala a otrásla se, protože se jí po těle v neoprenu rozlévala zima. Upravila si svůj regulátor a několikrát se zlehka nadechla kyslíku z bomby na zádech. Její nádechy doprovázel plechový zvuk a kyslík měl na jazyku kovovou příchut.

Potápěli se v Shadow Sands, což je hluboká umělá nádrž pár kilometrů od místa, kde Kate bydlela, tedy nedaleko Ashdeanu v Devonu. Řasami pokryté kameny, ze kterých skočili, tvořily šikmou stěnu, a když následovala Jakea do větší hloubky, chlad a šero zintenzivněly. Jakeovi bylo šestnáct a náhlý růstový spurt v několika posledních měsících způsobil, že byl skoro tak vysoký jako Kate. Silně kopala, aby ho dohonila.

Ve třinácti metrech voda získala ponurý zelený odstín. Rozsvítili si čelové svítilny. Ty kolem nich vrhaly oblouky světla, které nedo-

kázaly proniknout do hlubin. Ze stínů, které se mezi nimi čeřily, se vynořil velký sladkovodní úhoř, jehož prázdný pohled se zachytil ve světle jejich svítilen. Kate před ním couvla, ale Jake se nepohnul a fascinovaně sledoval, jak se mu úhoř vlní blízko u hlavy a míří zpět do šera. Otočil se na Kate a za sklem masky zvedl obočí. Kate protáhla obličej a obrátila palec směrem dolů.

Jake trávil u Kate léto a přijel poté, co ve škole udělal závěrečné zkoušky. V červnu a červenci v místní potápěčské škole absolvovali kurz a podnikli několik potápěčských výprav k moři a do zatopené jeskyně s jasně fosforeskující stěnou na okraji Dartmooru. Rezervoár Shadow Sands vznikl v roce 1953 zatopením údolí a vesnice Shadow Sands a Jake na internetu objevil, že je možné se v nádrži potápět a prohlédnout si zatopené ruiny starého vesnického kostela.

Potápěli se na horním konci nádrže, asi kilometr a půl od vrat propusti, kde se voda čerpala do dvou ohromných turbín a vyráběla elektřinu. Vznikla malá ohraničená oblast, která byla určena pro potápění. Do zbytku nádrže byl přístup striktně zakázán. Kate slyšela tichý hukot vzdálené vodní elektrárny. Zvuk, který ve studené a tmavé vodě působil zlověstně.

Plout nad místem, kde kdysi bývala vesnice, působilo svým způsobem děsivě. Přemýšlela, jak to dole vypadá. Jejich svítilny neosvětlovaly nic jiného než bahno a kalnou zelenou vodu. Dokázala si pod nimi představit kdysi suché silnice a domy, kde žili lidé, a školu, kde si hrávaly děti.

Kate uslyšela slabé pípnutí a zkontrolovala svůj dekompresní počítač. Byli v sedmnácti metrech a pípnutí se ozvalo znovu společně s varováním, aby svůj sestup zpomalili. Lekla se, protože Jake natáhl

ruku a popadl ji za paži. Ukázal doleva dolů. Z šera se vynořil velký, celistvý obrys. Plavali směrem k němu, a jak se přibližovali, Kate viděla obrovskou zakřivenou kopuli kostelní věže. Zastavili se kousek od ní a jejich svítlny osvětlovaly množství sladkovodních korýšů, kteří kopuli pokrývali. Pod kopulí Kate rozeznávala cihly kostelní věže, které kvůli zeleným řasám vypadaly jako osrstěné, a klenutá kamenná okna. Bylo děsivé spatřit tak hluboko pod vodou tuto člověkem vytvořenou stavbu, která se kdysi tyčila do nemalé výšky.

Jake si z pásku sundal voděodolné pouzdro s digitálním fotoaparátem a udělal několik fotek. Otočil se na Kate, která zkontrolovala počítač. Jsou ve dvaceti metrech. Přikývla a následovala Jakea k oknu, před kterým se chvíli vznášeli. Když se dívali do obrovské prázdné dutiny staré zvonice, kal ve vodě zhoustl. Korýši pokrývali každý centimetr vnitřních zdí, které se na některých místech vyboulily. Navzdory silné vrstvě korýšů dokázala Kate rozpoznat obrysy zakřiveného klenutého stropu. Věž měla čtyři okna, z každé strany jedno. Okno nalevo se hemžilo korýši a okno napravo bylo téměř celé zatarasené, takže zůstala jen malá štěrbin, která Kate připomínala středověký hrad. Okno naproti bylo prázdné a bylo jím vidět do kalné zelené vody.

Kate oknem prolula do věže. Zastavili se uprostřed a ona plavala nahoru, aby se mohla zblízka podívat na stropní klenbu. Jeden z nosníků, které původně nesly kostelní zvony, se stočil přes hranu stěny. Nosník zakryli korýši a kopírovali klenuté obrysy stropu. Zpod trámu se vynořil obrovský sladkovodní rak, snad třicet centimetrů dlouhý, a zamířil po stropě směrem k ní. Kate leknutím téměř vykřikla. Ucukla dozadu a pažemi, kterými pohybovala zpomaleně, chňapla po Jakeovi. Když rak procházel nad nimi, nohama chrastil

po skořápkách pevně uzavřených korýšů. Kate cítila, jak jí buší srdce. Zrychleně dýchala a z přívodu mocně vdechovala kyslík.

Rak zaškubal svými tykadly, vyrazil přes klenutý strop a zmizel oknem na protější straně. Kate si všimla, že za oknem, kudy rak utekl, se něco vznáší. Připlavala blíž a její svítlna ozářila paty páru jasně červených tenisek. Ve vodě se posunuly k horní části okna.

Kate cítila nápor strachu a vzrušení. Vykopla nohou a s využitím kamenného oblouku se pomalu protáhla oknem. Boty se vznášely přímo nad otvorem a byly nazuté na nohách mrtvého těla, které bylo ve vodě zavěšené stejně, jako kdyby zpříma stálo vedle kopule kostela.

Jake, který za ní proplaval oknem, sebou trhl a hlavou narazil na zeď věže. Kate slyšela tlumený výkřik a pohled jí zakryla sprška bublinek z jeho regulátoru vzduchu. Natáhla ruku a snažila se Jakea chytit, ale kvůli jeho kyslíkové bombě ho nemohla pořádně sevřít. Vytáhla ho ven z věže a pak se znovu podívala na tělo.

Jednalo se o mladého muže s krátkými tmavými vlasy. Na sobě měl modré džíný s páskem se stříbrnou přezkou a na zápěstí luxusně vypadající hodinky. Kolem krku mu vlály pruhy roztrhaného bílého trička. Jeho postava byla dobře stavěná, atletická. Hlava mu klesla dopředu a tvář, hrudník a nadýmající se břicho pokrývaly řezné a tržné rány. Kate nejvíce otrásl pohled na jeho obličej. Oči měl doširoka otevřené a vyzařoval z nich strach. Nehýbal se, ale najednou se mu pohnul krk a začal pulzovat. Kate cítila, jak se jí Jake chytil. Na hrůzný okamžik ji napadlo, že je ten chlapec stále naživu. Hlava mu zaškubala a čelisti se prudce rozevřely. Mezi zlomenými zuby se objevil černý lesklý úhoř a vyplaval, jako by z otevřených úst spíš vyklouzl.

2

„Proč jste se potápěli právě dnes?“ zeptal se detektiv šéfinspektor Henry Ko.

„Jake, můj syn, se tady chtěl potápět. V tom horku klesla hladina vody... Mysleli jsme si, že možná uvidíme zatopenou vesnici,“ odpověděla Kate.

Pod mokrým neoprenem se potila, mokré vlasy jí trčely a hlava svědila. Jake se zhrouceně opíral o přední kolo Kateina modrého fordu, zíral do dálky a mokrý oblek měl srolovaný k pasu. Byl velmi bledý. Kate auto zaparkovala na travnatém břehu vedle vodní nádrže. Henryho policejní auto stálo několik desítek centimetrů od jejího. Travnatý břeh končil deset metrů před auty u původní hladiny vody v nádrži, ale kvůli suchu vznikl dvacet metrů široký kamenitý pás, jenž se svažoval k okraji vody. Kameny byly zelené, protože je pokrývaly řasy, které horké slunce spálilo na škvarek.

„Můžete ukázat, kde to tělo plave?“ zeptal se Henry a škrábal si cosi tužkou do notesu. Bylo mu něco málo přes třicet, měl atletickou postavu a mluvil jako vzdělaný člověk. Vypadal, že by se měl spíš v Miláně procházet po módním molu než ohledávat místo vraždy. Džíny mu obepínaly svalnaté nohy a u košile měl rozepnuté tři knoflíčky. A mezi prsními svaly bronzové barvy se mu leskl stříbrný řetízek.

Vedle něj stála mladá policistka v uniformě se špičatou čepicí v podpaží. Měla dlouhé uhlově černé vlasy, které si zastrčila za uši, a hladká pleť krémové barvy jí horkem zčervenala.

„Tělo je pod vodou. Plavali jsme dvacet metrů hluboko. Potápěli jsme se,“ odpověděla Kate.

„Víte přesnou hloubku?“ zeptal se Henry, přestal čmárat do note-su a podíval se na ni.

„Ano,“ přitakala Kate a zvedla zápěstí s dekompresním počítačem. „Je to tělo mladého kluka. Tenisky značky Nike Air Jordan, modré džíný s páskem. Tričko má roztrhané na kusy. Není o moc starší než Jake, osmnáct, možná devatenáct... Na tváři a trupu byly řezné a tržné rány.“ Hlas se jí zlomil a zavřela oči. *Je tam někde matka toho mrtvého chlapce?* pomyslela si Kate. *Dělá si starosti a přemýšlí, kde je?*

Kate dříve bývala policistkou. Vybavila si všechny ty chvíle, kdy musela informovat příbuzné, že zemřel jejich rodinný příslušník. Úmrtí dětí a mladých lidí patřila k těm nejhorším – zaklepat na dveře, čekat, až se otevřou, a pak vidět výraz na tváři rodičů, když si uvědomili, že jejich syn nebo dcera nepřijdou domů.

„Viděla jste, jestli ten chlapec měl zranění zepředu, zezadu nebo z obou stran?“ zeptal se Henry.

Kate otevřela oči. „Zezadu jsem ho neviděla. Tělo bylo otočené směrem k nám, vznášelo se proti konstrukci věže kostela.“

„Přišli jste do kontaktu s někým dalším? Se čluny? Jinými potápěči?“

„Ne.“

Henry se sklonil k Jakeovi.

„Hej, kamaráde, jak to jde?“ zeptal se a obličej se mu stáhl obavy. Jake dál zíral před sebe. „Dáš si kolu? Pomůže ti proti šoku.“

„Ano, dá si, děkuju,“ řekla Kate. Henry kývl na policistku, která odešla ke služebnímu autu. Kate se sklonila vedle Henryho.

„Ten kluk... neměl na sobě potápěčské vybavení,“ řekl Jake a hlas se mu třásl. „Co dělal tak hluboko bez vybavení? Byl hrozně zřízený. Tělo měl celé černé a modré.“ Utřel si slzu z tváře a ruce se mu chvěly.

Policistka se vrátila s plechovkou koly a kostkovanou příkrývkou. Kola byla teplá, ale Kate ji s prasknutím otevřela a podala Jakeovi. Ten zavrtěl hlavou. „Trošku se napij. Cukr pomůže proti šoku...“

Jake si lokl a policistka mu přehodila kostkovanou deku přes holá ramena.

„Děkuju vám. Jak se jmenujete?“ zeptala se Kate.

„Donna Harrisová,“ odpověděla žena. „Tři si ruce o sebe, ať se ti rozproudí krev.“

„Donno, zavolejte potápěčský tým. A řekněte jim, že se může jednat o hluboký ponor,“ řekl Henry. Přikývla a k hovoru použila vysílačku.

Vzduch byl těžký a vlhký a nízko na obloze se kupily tmavě šedé mraky. Na vzdáleném konci nádrže stála vodní elektrárna, což byla dlouhá nízká betonová budova. Zpoza elektrárny se ozvalo slabé dunění hromu. Henry poklepal tužkou na psací podložku.

„Máte oba oprávnění se potápět? Víím, že ze strany elektrárny panují přísná pravidla, především ohledně hloubky a faktu, že voda napájí přehradu elektrárny.“

„Ano, certifikáty jsme získali na začátku srpna,“ odpověděla Kate. „Můžeme se potápět do dvaceti metrů a během léta, kdy u mě Jake bydlí, máme zaznamenaných třicet hodin ve vodě...“

Henry nalistoval přední stránky ve svém notesu a zamračil se, takže mu jeho hladké čelo zbrázdily vrásky.

„Počkejte. Jake u vás *bydlí*?“ zopakoval. Kate cítila, jak se jí sevřelo srdce. Teď bude muset vysvětlovat, jak má Jake uspořádaný život.

„Ano,“ přisvědčila.

„A kdo bydlí na adrese, kterou jste uvedla, když jste volala integrovaný záchranný systém... Armitage Road 12, Thurlow Bay?“

„Tam bydlím já,“ vysvětlila Kate. „Jake žije s mými rodiči ve Whitstable.“

„Ale vy jste Jakeova skutečná, hmm... biologická matka?“

„Ano.“

„A kdo je jeho zákonný zástupce?“

„Je mu šestnáct. Žije s mými rodiči. Do jeho šestnáctých narozenin byli jeho zákonnými zástupci. Nastoupí do vyššího ročníku na střední škole ve Whitstable, takže s nimi dál žije.“

Henry pohledem studoval Kate i Jakea.

„Máte stejné oči,“ poznamenal. Jako by se jednalo o potvrzení, které hledal. Kate a Jake měli stejně vzácně zabarvené oči – modré se sprškou oranžových skvrnek, které vycházely od zornice.

„Říká se tomu sektorální heterochromie, kdy oči mají více než jednu barvu,“ vysvětlila Kate. Donna domluvila do své vysílačky a vrátila se k nim.

„Jak se píše *sektorální heterochromie*?“ zeptal se Henry a zvedl k ní pohled od svého notesu.

„Záleží na tom? Tam pod vodou je tělo mladého kluka, a podle mého názoru to vypadá na podezřelé úmrtí,“ opáčila Kate, která začínala ztrácet trpělivost. „Jeho tělo je pokryté ranami a modřinami

a určitě zemřel nedávno, protože tělo několik dní po potopení vypluje nahoru. Tlak v té hloubce a studená voda zpomalí rozklad, ale jak sám víte, mrtvola nakonec vždycky vyplave.“

Kate mluvila a přitom Jakeovi třela ruce. Zkontrolovala mu nehty a ulevilo se jí, když viděla, že se mu do prstů vrací barva. Znovu mu nabídla kolu z plechovky a tentokrát vypil vydatný lok.

„Zdá se, že jste dobře informovaná,“ poznamenal Henry a přimhouřil oči. Byly krásné a měly barvu karamelu. Kate napadlo, že je na hodnost detektiva šéfinpektora opravdu mladý.

„Byla jsem detektiv konstábl u Metropolitní policie,“ vysvětlila.

Po Henryho tváři přelétl stín vzpomínky. „Kate Marshallová,“ řekl. „Ano, před pár lety jste byla zapletená do toho případu. Chytila jste chlapa, co kopíroval vraždy z případu Kanibala z Nine Elms... Četl jsem o tom... ale... počkejte, nepracovala jste jako soukromý vyšetřovatel?“

„Ano. Chytila jsem původního Kanibala z Nine Elms v roce 1995, když jsem pracovala u policie. A před dvěma lety, když jsem pracovala jako soukromá vyšetřovatelka, jsem chytila vraha, který původní vraždy napodoboval.“

Henry zalistoval zpět ve svém notesu a na tváři měl zmatený výraz.

„Předtím jste mi říkala, že pracujete jako profesorka kriminologie na univerzitě v Ashdeanu. Ale zároveň říkáte, že jste bývala policistkou, a taky na vedlejšíak pracujete jako soukromá vyšetřovatelka? Co mám do zprávy napsat jako vaše povolání?“

„Před dvěma lety mě požádali, abych pomohla vyřešit jeden odložený případ. Jako soukromá vyšetřovatelka jsem pracovala na jediném případě. Na plný úvazek přednáším na univerzitě,“ vysvětlila Kate.

„A žijete sama a Jake žije s vašimi rodiči ve Whitstable...“ Zarazil se a tužka se mu vznášela nad papírem. Znovu se na Kate podíval a pak mu obočí vyletělo až k linii vlasů. „Kristepane! Otcem vašeho syna je ten sériový vrah Peter Conway...“

„Ano,“ potvrdila Kate, která tento okamžik zažila mnohokrát a nenáviděla ho.

Henry nasál vzduch do tváří, sklonil se k Jakeovi a podíval se na něj s novým zájmem. „Bože, to musí být těžké.“

„Ano, je obtížné zorganizovat rodinná setkání,“ opáčila Kate.

„Myslel jsem tím, že to musí být těžké pro Jakea.“

„Já vím. To byl vtíp.“

Henry se na ni na okamžik zmateně zadíval. *Hezky se na tebe dívá, ale moc rozumu jsi nepobral*, pomyslela si v duchu Kate. Henry se postavil a tužkou stále poklepal do podložky.

„Četl jsem fascinující studii o dětech sériových vrahů. *Většina* z nich žije docela normální život. V Americe je jedna žena, jejíž otec znásilnil a zavraždil šedesát prostitutek. Šedesát! Teď pracuje v Targetu... Target je obchod v Americe.“

„Vím, co je Target,“ vyštěkla Kate. Zdálo se, že Henry nevnímá, jak necitlivě se chová. Donna měla tolik slušnosti, že odvrátila pohled.

„Pro Jakea to musí být těžké,“ řekl a znovu začal čmárat po podložce. Kate cítila nutkání tužku mu vzít a přelomit ji napůl.

„Jake je naprosto normální, šťastný a dobře přizpůsobivý dospívající kluk,“ opáčila. V tu chvíli Jake zasténal, předklonil se a vyzvracel se na trávu. Henry uskočil, ale jedna z jeho draze vypadajících kožených bot hnědé barvy utrpěla přímý zásah.